

# Innehållsförteckning

<b>JESU MISSIONSBEFALLNING</b>	<b>2</b>
--------------------------------	----------

## **PRESENTATION AV MISSIONSARBETARE SOM KÖPINGS PINGSTFÖRSAMLING VARIT OCH ÄR ENGAGERAD I**

<i>Linus Blomkvist</i>	3
<i>Elisabeth Goodband</i>	5
<i>Eva Bodén</i>	6
<i>Viola Lindgren</i>	9
<i>Gunnar och Maj-Britt Karlsson</i>	14
<i>Birgitta Olsson</i>	20
<i>Birgitta Almeby</i>	24
<i>Marion Pettersson</i>	27
<i>May och Bengt Säker</i>	29
<i>Monika och Gilbert Fransson</i>	30
<i>Daniel Gunnarsson</i>	31
<i>Inga och Gunnar Andersson</i>	32
<i>Joseph Vrbanc</i>	33
<i>Margareta och Lars-Gunnar Widarsson</i>	35
<i>Solveig Agustsson Geraldo</i>	38
<i>Josip och Ruzica Mogus</i>	41
<b>SLUTORD</b>	<b>43</b>

# Köpings Pingstförsamlings Missionshistoria

## **Jesu missionsbefallning**

”De elva lärjungarna begav sig till det berg i Galiléen dit Jesus hade befallt dem att gå. Och när de såg honom, tillbad de honom, men andra tvivlade. Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.”

Matteus 28: 16-20

## **Presentation av missionsarbetare som Köpings Pingstförsamling varit och är engagerad i**

### ***Linus Blomkvist***

Ganska tidigt i församlingens historia (Köpings Pingstförsamling grundades 1922) finns anteckningar om ekonomiskt stöd till missionär Linus Blomkvist och hans arbete i Kongo. År 1933 började församlingen med en särskild missionskassa.

Linus Blomkvist föräldrar ägde en gård på Nibblebacke. Linus hemmavistelser tillbringades därför i Köping. Han tillhörde aldrig församlingen i Köping men vännerna där hade alltid välkomstmöten för Linus och hans hustru. Familjen Blomkvist bidrog säkerligen med att missionsintresset började växa i församlingen. Deras rapporter vid hemmavistelser visade att de brann för missionen och att de gav ut sig helt själva för detta arbete i missionens tjänst. Linus blev avgjord kristen 1909, vid 18års ålder. I och med omvändelsen kom missionärskallelsen till honom.

Åren 1914 – 1917 studerade han vid Örebromissionsskola. År 1920 avskildes Linus och hans fästmö Agnes som missionärer inom detta samfund. Gävle andra baptistförsamling sände ut dem. Denna församling övergick senare till pingströrelsen.

Efter ett år i Kongo med arbeten på skilda platser möttes Agnes och Linus igen. Nu blev det bröllop i Brazzaville. Agnes och Linus arbetade sedan på en urskogsstation i Matele, Picounda vid Sangafloeden. År 1922 föddes deras son Bengt. Åtta månader senare fick de begrava honom i Afrikas jord. När de åkte till Sverige för en hemmavistelse kändes det tungt pga. att deras son var begravd i Matele. Innan de åkte tog de farväl av graven. De hade så gärna velat ta med sig Bengt till Sverige. De visste också nu att de aldrig skulle återvända till Matele. Herren hade visat dem en annan plats.

År 1925, efter drygt två år hemma återvände Agnes och Linus till Kongo. Efter en tid på Lemera missionsstation drog de vidare till Masisi, den plats som Herren redan år 1922 hade talat till dem om.

Vid slutet av deras tredje period blev Agnes svårt sjuk och dog. Det var vid nyårstiden år 1937 som Linus fick begrava sin hustru i Kongos jord innan han återvände till Sverige. I Sverige drabbades han av sömnlöshet. När det var som svårast fick han uppleva ett helande som svar på mångas böner.

År 1939 återvände han till Kongo och Masisi tillsammans med en ny livskamrat, Tora. Tre perioder arbetade de tillsammans. Första perioden varade pga. kriget i sex år. När de efter sin andra period på fyra år återvände till Sverige tänkte de stanna hemma. Det ingick dock inte i Guds plan. Herren behövde dem ännu en tid. De återvände 1953. De började då ett nytt missionsarbete i Goma och Gisenyi (Rwanda). Med tiden har stora framgångar vunnits för Guds rike på dessa platser.

Linus var en mycket nitisk missionär med ett brinnande hjärta för afrikanernas frälsning. Därtill var han mycket praktisk och lärde ut sin mångsidiga yrkeskunnighet. Linus och hans hustru fick vara med om stora väckelser. De fick se hur många bland Kongos folk fick ta emot den helige Ande som en gåva. Han avslutade sin aktiva missionsgärning år 1956. Han var bosatt i Köping fram till sin död.



*Vårt avsked i Machumbi, Masisi i januari 1956.*

## ***Elisabeth Goodband***

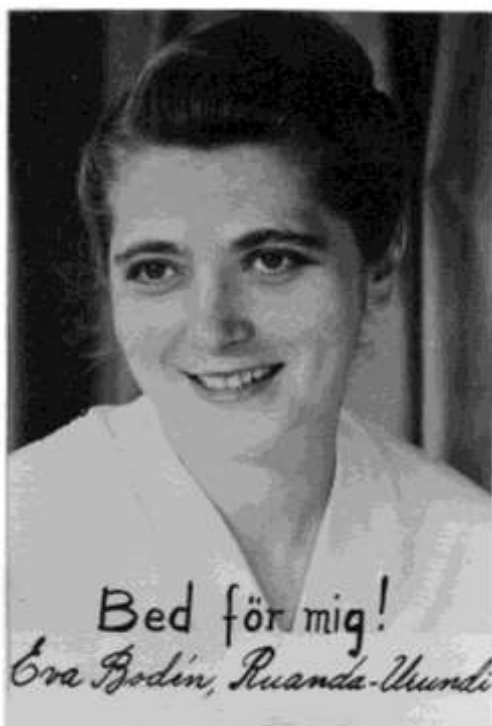
Elisabeth Goodband blev Köpings pingstförsamlings första missionär med regelbundet ekonomiskt stöd. Hon tillhörde Elimförsamlingen i Örebro vilken också var hennes utsändande församling. Pingstförsamlingarna i Köping och Arboga var delunderhållande.

Elisabeth föddes i Klyсна, Ervalla år 1899. I tonåren gick hon på bibelskola i Örebro och Stockholm. Därefter var hon evangelist några år i Granträsk, Lycksele och Stensele. Hon reste till England för språkstudier och på en bibelskola 1926 träffade hon sin blivande make, Valter Goodband. De gifte sig 1932 i England. Strax därefter reste de ut till Brasilien.

Att Elisabeth fick stöd år 1938 av Köpings pingstförsamling berodde mycket på att hon hade en bror som var bosatt i Köping. Det är genom honom som hon fick kontakt med vännerna i församlingen. Vid den tiden hade församlingen ca 40 medlemmar. Det missionsåtagande de gjorde var ett verkligt trossteg för dem. Elisabeths make var utsänd av engelska pingstförsamlingar.

Två barn föddes i familjen, Lily och Sidney. Den senare valde att som vuxen bosätta sig i Sverige. Lily, gift med missionär Samuel Gustavsson blev själv missionär i Chile. Efter en lång arbetstid i Brasilien övergick makarna Goodband till missionsarbete i Chile. Elisabeth hade underhåll från Köpings Pingstförsamling fram till sin pension år 1967.

## **Eva Bodén**



Eva Bodén blev Köpings Pingstförsamlings första egna missionär som församlingen tog helt ansvar för. Hon sändes ut år 1955 till Kongo men övergick sedan till Burundi och arbetade där.

Eva är född i Bjärträ socken i Ångermanland, Västernorrlands län. Hon upplevde omvändelsen år 1944 och döptes i Bollstabruk samma år. Eva har aldrig gått i söndagsskola men upplevde ändå att Herren ville något särskilt med hennes liv. När hon var tolv år presenterade en kamrat en Tanzaniamissionär för henne. Vid ordet missionär gick det som ett svärd genom hennes inre och en röst sa till henne ”Du ska också bli missionär”. Drygt två år senare blev hon frälst. Igen upplevde hon

denna inre förvisning att hon skulle gå till Afrika som missionär.

År 1946 kom Eva till Köping dit hennes föräldrar hade flyttat. Hon började arbeta på lasarettet och stortrivdes i Köping. I december år 1947 åkte hon tillsammans med en kamrat till ett obrutet fält i Ångermanland. Där stannade hon som evangelist i två år.

När hon stod inför missionärsförberedelser bad hon Herren visa henne vilket språk hon skulle läsa. Under en bönestund såg hon en syn. Hon blev förflyttad till Afrika där hon såg en lång sjö. Vid sjön stod en stor skara vitklädda dopkandidater. Över dem stod skrivet ”Urundi”. Samtidigt hörde hon en röst som sa ”Väckelse över Urundi”. Eva frågade då om det var Kongo. Svaret blev ja, men det är ändå Urundi. Synen förändrades. Istället för den vitklädda skaran såg hon soldater vid sjön. Ordet Urundi hade hon aldrig hört men nu förstod hon att det språk hon skulle välja var franska.

Hon började på Kaggeholms folkhögskola år 1950 och reste senare till Belgien för språkstudier. Efter språkstudierna i Belgien var hon hemma en kort tid men åkte sedan tillbaka för att gå kolonialkursen. Kongo var då Belgiens koloni. För att få arbeta i skolorna var denna kurs ett krav. I studieämnena ingick språk, Belgiens, Kongos, Rwandas och Burundis historia, lagar, geografi mm. Kolonialkursen gav behörighet att stå som direktis (rektor) för primärskolor i Kongo, Rwanda och Burundi.

När Eva kom tillbaka från Belgien hösten år 1954 hade församlingen beslutat att ställa sig bakom henne och sända henne till Afrika. Den 30/4, 1955 reste hon ut för första gången. Hon upplevde allt som en stor nåd från Herren. Efter en kort tid i Kongo kom hon till Mugara i Burundi. Där stod hon som direktis för primärskolorna. Dessa övergick sedan i de inföddas händer. Eva började då med arbete bland flickor och kvinnor. Tillsammans med en annan kamrat startade de ettårskurser för flickor som sedan kunde hjälpa till i kvinnoarbetet på missionsstationen och ute i byarna. Detta arbete fortsatte hon med även under sin andra period som började år 1961.

Tredje perioden kom Eva till en ny plats, Ruyigi i nordöstra Burundi. Där startade hon primärskolor och började åter med arbete bland flickor och kvinnor.

Den fjärde perioden blev svår och prövösam pga. inbördeskriget. Eva stod ensam vit i arbetet i Ruyigi denna tid, åren 1971 -1974.

När hon vände åter för sin femte period år 1975 hade hon fått förstärkning av Marion Pettersson från Jönköping. Marion stannade i två år. Sommaren år 1978 kom familjen Monika och Gilbert Fransson ut till hennes hjälp. År 1979 var Eva hemma för vila men påbörjade sin sjätte period år 1980. Under denna period fick många ta emot Jesus. Under år 1982 var det 1077 som döptes till Kristus. Förutom den kristna verksamheten har Eva under de år hon varit i Ruyigi byggt upp en hushållsskola. Skolan var ämnad för både flickor och pojkar. Eva har byggt snickarverkstad och ett antal slöjdrum. Evas mål var att skapa förutsättningar för alla att kunna förtjäna tillräckligt med pengar för att leva ett så drägligt liv som möjligt. Hon var en ivrig förespråkare för att för oss självklarheter som att kunna läsa, skriva och räkna också skulle bli det för dom. Förutom allt detta arbete byggdes många kyrkor.

År 1984 (Evas 7:e period) avlöste hon missionärerna Brandins i Gashikanwa, Ngozi i norra Burundi. Platsen ligger 1800m över havet. I Gashikanwa höll Eva alfabetiseringskurser för nya evangelister. Eva stortrivdes i Gashikanwa. Hon fick mycket besök. Det var många som reste förbi. Eva ville egentligen stanna kvar i Gashikanwa och gruvade sig för att åka tillbaka till Ruyigi. I Ruyigi kunde det gå en månad mellan besök. Jämfört med Gashikanwa var det som en återvändsgränd. Det blev dock ingen fortsättning i Gashikanwa men inte heller i Ruyigi. År 1985 gick Eva in i helt nya arbetsuppgifter i Bujumbura, som representant för missionärerna i Burundi. Hela missionärskåren ställde sig bakom beslutet, och hon fick Köpings Pingstförsamlings välsignelse att gå in i detta arbete. Att vara missionärernas representant var enligt Eva inte som hon läst i en tidning, att hon blivit chef för missionärerna, utan hon har blivit allas tjänare och springflicka. Hon beställde biljetter, ordnade med bankärenden, hämtade missionärer som anlände till Burundi och körde dem som skulle lämna landet till flygplatsen. Gjorde inköp till bokhandeln, kontrollerade så att olika kassor stämde, gav ut nycklar till gästrummen, såg till att rummen städades som

dom skulle. Eva stod till hands för olika råd och upplysningar. Hon skulle också vara tillmötesgående när de infödda pastorena kom med många frågor och önskemål.

Period 8 började 1988. Det blev åter Gashikanwa för Eva. Hon inspekterade skolor, 16st till antalet. Hon höll kurser för lärarna. Gick igenom skolprogrammet. Klippte klänningar, byxor, skjortor för de olika skolorna. En syateljé (fortbildningskurs) startades för de duktigaste eleverna som gått ut vuxenskolorna. Samtidigt som denna praktiska undervisning skedde såddes Guds ord ut. Kristendomsundervisning och morgonbön ingick obligatoriskt.

År 1992 åkte Eva åter ut till Gashikanwa. Det var nionde gången som hon reste till Afrika. Det började tufft för Eva eftersom hon var ensam vit i norr. Susanne Fransson, dotter till missionärerna Monika och Gilbert Fransson reste hem i maj år 1991. Hon kom ut till Gashikanwa år 1989. Hon hade varit till stor glädje för Eva och Eva saknade henne. Den familj som skulle ha kommit ut och arbetat med ett vattenprojekt kom aldrig, men i januari 1993 kom Carita Eriksson från Stockholm ut till Gashikanwa för att hjälpa Eva några månader. Sommaren 1993 reste Eva till Sverige på semester i sällskap med Carita som skulle resa hem. Efter Sverigesemestern mötte Eva en tung tid. En stadskupp genomfördes och den nye presidenten mördades. Allt stod stilla. Alla förbindelser bröts. Vägarna spärrades av. Reaktionen blev hemsk, rena blodbadet. Missionsstationen verkade som flyktingläger. Alla tänkbara utrymmen fylldes med rädda människor, kyrkan, skolorna och gästrummen. Många flydde till Rwanda. Hela byar och kommuner blev folktomma. Kriget utbröt även i Rwanda. I maj månad år 1994 hade det lugnat ner sig i norra Burundi. Många flyktingar återvände. Landet fylldes också av flyktingar från grannlandet. 250 000 flyktingar fanns enbart i Kirundo som ligger ca 7mil från Gashikanwa. I Ngoziprovinsen där Eva jobbade fanns det fyra stora läger med ca 180 000 flyktingar. Ett tacksägelseämne i allt kaos som varit var att missionärerna hade fått kommunikationsradio så att de kunde hålla kontakt med varandra.

År 1995 i april månad avslutade Eva sitt missionsuppdrag i Burundi. Året därpå åkte hon tillbaka till Burundi för att avsluta en del praktiska saker. Det blev hennes sista afrikaresa.

Hon avled på Köpings lasarett år 1997, 68 år gammal. Bland alla dem som ville ta ett sista farväl av Eva var Burundis första ambassadråd i Stockholm, Vélo Musoni som höll ett griftetal till minne av Evas omfattande arbetet för Burundi. Eva Bodén har av Burundis regering betraktats som sin egen dotter sade han. Han sade också att Eva lämnar ett stort tomrum efter sig och att Burundis befolkning alltid kommer att tacka henne.



## **Viola Lindgren**



Viola Lindgren är utsänd av Änäsets Pingstförsamling men har delunderhåll från pingstförsamlingen i Köping.

Viola föddes den 7/11, 1928 i Brännland, Bjursholms kommun, Västerbottens län. Redan som 11åring visste hon att Gud hade en särskild plan med hennes liv. Den 6/1, 1946 döptes hon i Filadelfia i Umeå. Denna församling har hon tillhört många år förutom några år då hon tillhörde Filadelfiaförsamlingen i Stockholm. Sedan 1960 tillhör hon Änäsets Pingstförsamling, som numera har ändrat namn till Pingstförsamlingen i Västerbottens mellanbygd. Guds kallelse har på något sätt alltid funnits inom henne. Blivit förnyad och

förtydligad vid olika tillfällen. Vid ett tillfälle fick hon under en bönestund se en syn. Hon såg ett kors rest, och bakom korset en ung afrikan. Gud talade och Viola svarade ”Herre här är jag sänd mig”. Det skulle dock dröja många år innan vägarna öppnades.

Viola sökte in på Härnösands folkhögskola år 1946, och kom sedan in på småskoleseminariet i Lycksele. Där läste hon engelska och fortsatte sedan med detta språk. Så småningom fick hon klart för sig att i Kongo talades franska. Hon började då läsa detta språk på korrespondens. Efter två år som lärare i Bjurholm reste hon år 1952 till bibelskola i Stockholm. Hon fick sedan lärartjänst där och arbetade i Stockholm i flera år, och fortsatte sina studier i franska språket på kvällskurser. Några sommarmånader år 1953 läste hon franska i Bryssel. Viola började dock undra om hon någonsin skulle komma ut till Afrika för varken församlingen i Umeå eller Stockholm hade möjlighet att utöka sin mission. Hösten år 1957 reste hon till Belgien på nytt, nu för att läsa kolonialkursen. År 1958 fick hon ett brev till Bryssel om att hon var välkommen till Mugara i Burundi, men inte förrän hösten år 1959 började det ljusna i underhållsfrågan. Eva Boden behövde en avlösare i Mugara och Viola var då den enda som var klar med kolonialkursen. Änäsets pingstförsamling ställde sig som utsändande församling. Köping pingstförsamling hjälpte till med underhållet. Genom missionärerna Sara och Helge Westin ordnades det också delunderhåll från fyra andra pingstförsamlingar. Den 12-13 december år 1959 var det avskedsmöte för Viola i Köping.

Den första tiden i Burundi tjänstgjorde Viola som direktis (rektor) för pojk- och flickskolorna i Mugara, (en motsvarighet till grundskolans klasser 1-7). Efter en

tid kom Karin Fernström (som också hade lärarutbildning) och tog ansvaret för flickskolan. Ett 20-tal infödda lärare hade hand om undervisningen för de ca 1000 eleverna. Från och med juli 1962 övertogs ledarskapet för skolorna av de infödda. Viola gick då in som lärare vid en skola som startat ett år tidigare för bylärare och evangelister. I undervisningen ingick vanliga skolämnen som kristendom, språk, matematik etc. men även metodik och pedagogik. Efter tre år vid denna skola kom det bud till Viola om ett akut behov av en lärare i religion vid statens skolor i Gitega (Burundis andra stad). För de katolska eleverna fanns där en katolsk präst, men de protestantiska eleverna saknade lärare för sina religionstimmar. Det var inget lätt steg för henne att lämna skolan i Mugara, men då det kunde ordnas med ersättare för henne där antog hon utmaningen att gå till Gitega, som hon trodde för en kortare tid, men det blev två år. Vardagarna var fyllda av lektioner och lektionsförberedelser för gymnasieskolans olika klasser, för grundskolan, sjuksköterskeskolan osv. och i söndagens gudstjänst, för vilken en infödd pastor var ansvarig, fick hon då och då tillfälle att predika Guds ord. I Gitega var Viola nästan alltid ensam missionär, vilket var tufft många gånger. I brev hem skrev Viola ”En del trivs ju med att vara ensamma, men jag är ganska beroende av att ha en kamrat att prata med ibland”. Under tiden i Gitega fortsatte Viola sina studier i landets språk kirundi, studier som ledde fram till en väl godkänd språkexamen i kirundi.



Bibelskolan i Mugara

År 1970 åkte Viola ut för tredje gången, då till Mugara, en plats där hon kände sig hemma. Hon undervisade i bibelskolekurser eller pastorskurser som de också kallades. Förutom bibelstudier gavs lektioner i franska, geografi och naturlära. Mellan kurserna ägnade sig Viola åt översättningsarbete. Behovet av litteratur växte. Det första numret av en stencilerad pingsttidning utgavs den 28/3, 1971, Ijwi rya Pentekote. Målet var att kunna ge ut kristna tidningar och tidskrifter på Kirundi över hela landet.

Viola evakuerades från Mugara år 1972 då oroligheter bröt ut. Hennes hem skövlades och i juni månad åkte hon till Sverige, men redan i augusti månad samma år skrev hon till församlingen i Ånäset att läget i Burundi börjat stabilisera sig och hon vill gärna återvända, vilket hon gjorde, nu till Bujumbura. Viola arbetade med en svensk broder och en infödd. Ett nytt nummer av tidningen Ijwi (Rösten) och barntidningen Inkuru Nziza z'abana (Goda nyheter för barn) utarbetades. Allan Törnbergs bok "Det finns en väg" som tidigare översatts till franska och kiswahili översattes till kirundi. Flera olika traktater trycktes. En dröm hade gått i uppfyllelse att få fram evangeliska skrifter på landets eget språk. Viola arbetade nu med litteraturarbetet på heltid. Utöver detta hann hon med att dela ut kläder till behövande människor, kläder som bl a systrarna på insamlingscentralen i Köping sänt ut.

År 1973 bosatte sig Viola i Kiremba, som ligger uppe i bergen. Där finns också tryckeriet. Huvudsysslan för Viola var litteraturen men Viola höll också lektioner i kristendom för flickorna på hushållsskolan. Vid denna tid hårdnade klimatet i Burundi och missionärerna skulle ut ur landet, kyrkorna skulle stängas. Beslutet ändrades dock. Missionärerna fick vara kvar. En enda söndag var kyrkan i Kiremba stängd. Viola fortsatte därför med litteraturarbetet samtidigt som hon hade lektioner i kristendom på seminariet. År 1974 började den gamla tryckpressen krångla och långa perioder stod den still därför att den inte fungerade. En ny tryckpress hade länge varit en önskan. En tryckpress av ett bra märke var till salu i stan (Bujumbura). En firma hade beställt den men inte löst ut den. Det behövdes ekonomisk hjälp så att den kunde köpas. Pengar "kom in", tacksamheten och glädjen var stor. Till julen år 1974 trycktes 16 000 barntidningar på rekordtid. Pressen fungerade jättefint.

Viola reste till Sverige för vila i maj 1975 för att åter åka ut i februari år 1976 till Kiremba. I brev hem skriver Viola "Det är väckelse och stora framgångar i den andliga verksamheten". Vårt största bekymmer är att kyrkorna blir för små". Hon önskade att samma väckelse eld fick brinna även i Sverige. I mars år 1977 kom det ut rykten om att det trycktes falska sedlar på tryckeriet. Hela litteraturarbetet var hotat. Viola uppmanade alla till bön. I juli samma år skrev Viola att litteraturarbetet får fortsätta och att dom hade tryckt den första tidningen efter de tråkigheter och svårigheter som dom hade haft.

År 1977 hade Viola sammanlagt bott tre år i Kiremba. Under denna tid hade hon bott på fem olika ställen. Viola hade ingen egen bostad utan fick flytta hit och dit till rum och hus som råkade vara lediga. Det var förstas både tröttsamt och tidsödande med flyttningarna. Viola nämnde detta för pastor Evert Öberg och pastor Sigurd Perder när de var på besök i Burundi. Viola skrev också brev till hennes utsändande församling Ånäset om problemet. Från pastor Rune Skog i Ånäset fick hon sedan ett brev att de beslutat att hjälpa henne med ett hus, även församlingen i Köping hjälpte till med ett ekonomiskt bidrag. Trots alla

förseningar, väntan på materiel, murarnas frånvaro mm blev huset klart. I brev till församlingen i Köping 21/5, 1978 skriver Viola att hon nu bor i sitt nya hus.

År 1979 åkte Viola på nytt ut till Kiremba efter sin vistelse i Sverige. Även denna period gick den mesta tiden åt till litteraturarbetet. Hon arbetade också med en korrespondenskurs för evangelister. Kursbreven fanns utarbetade på kiswahili, en del var översatta till kirundi. Nu fortsatte Viola tillsammans med en medarbetare att översätta resterande kursbrev. Viola kom också in i ett intressant bibelundervisningsarbete. År 1980 döptes 1916 personer. När församlingstillväxten var så stor blev kyrkorna för små därför började många utposter bygga ut sina kyrkor eller byggde de nytt.

År 1982 kom Köpingborna Inga och Gunnar Andersson ut till Kiremba, till hjälp och avlastning. Viola var mycket tacksam för dessa vänner.

Viola fortsatte inte bara med litteraturarbetet då hon på nytt kom ut till Burundi år 1983. Hon förkunnade också ordet i kyrkan, och hon var en informatör och inspiratör för pastorer och evangelister för att få dessa till ett ännu större engagemang då det gällde att evangelisera med hjälp av det tryckta ordet i form av traktater, småskrifter, tidningar och böcker. Alfabetiseringskurser startades i församlingens regi. Många av de äldre församlingsmedlemmarna hade aldrig gått i skolan och lärt sig läsa eller skriva. Intresset för litteraturen blev större och större. År 1985 trycktes 17 000 ex. av pingsttidningen Ijwi rya pentekote och mellan 20 000 – 30 000 barntidningar. Att fler lärt sig läsa bidrog till att intresset för litteraturen blivit större och större.



Ett paket kläder från Köping är orsaken till kvinnans glädje

Viola hade ett stort hjärta för de fattiga och behövande som hon hjälpte på olika sätt. Plåttunnor packade med kläder från Köping kom till stor nytta. Viola gladdes över att ha något att ge dessa fattiga människor. Hjälp till de fattiga kunde också bestå i att ge pengar så att de kunde köpa medicin, få läkarbesök, genomgå operationer, betala skolavgifter, köpa mjölkpulver mm. Hjälp gavs också till flyktingar. Många var flyktingar i det egna landet. Om det var oroligt i det område som de bodde i flydde de till ett litet lugnare område. Även en del

elever på bibelskolan var s.k. internflyktingar men många burundi hade också flytt till något grannland. Viola kunde vakna på nätterna av att det skjutits med automatvapen rätt nära missionsstationen. Även på dagtid kunde skottlossning höras. Genom bidrag från Köping och andra vänner i Sverige kunde hon vara med och hjälpa människor i nöd.

I brev hem 1989 skriver Viola att pingstförsamlingen i Kiremba består av 45 115 medlemmar. Församlingen hade 179 utposter. Antalet barn som undervisades i söndagsskolor var 16 347. Samma år efter bara några månader i Sverige börjar Viola på en ny arbetsplats, Mugara som ligger 5 mil från Kiremba. Viola hade tidigare jobbat i Mugara så platsen var inte ny för henne. I Mugara hade de en 4-årig bibelskola i vilken Viola undervisade. Viola delade sin tid mellan denna undervisning på bibelskolan och på tryckeriet i Kiremba. I juni månad år 1993 åkte Viola till Sverige. Hon hade tänkt resa ut ganska snart igen men inbördeskriget som bröt ut i oktober år 1993 satte stopp för det.

Trots att Viola nu var pensionär hade hon inga planer på att stanna i Sverige för gott. Nej så fort läget i landet blivit lite lugnare skulle hon på nytt resa ut till det land och folk hon vikt sitt liv åt. År 1995 i februari månad var så Viola på nytt på Burundis mark. Åter undervisade hon på bibelskolan i Mugara. Bibelskolan flyttades tillfälligt till missionens område i Bujumbura efter rebellattacken i Mugara. Bibelskolan kom att vara i Bujumbura ända fram till år 2000. År 2000 hade de en konferens i Mugara. Man hade pga. oroligheter inte kunnat ha någon konferens på 10 år. Nu kunde man samlas på nytt. Glädjen var stor bland Guds folk men även bland icke kristna.

Den 7/11, 1998 fyllde Viola 70 år. Det ställde till en del trassel gällande missionärsförsäkringen. Församlingen i Robertfors sökte då en annan försäkring, en reseförsäkring som Viola fick efter en hel del ifrågasättanden från försäkringsbolaget. Slutligen ordnade det sig och Viola kunde fortsätta att arbeta i Burundi. Det har hon också gjort.

Hösten 2003 startade pingstförsamlingen i Kiremba en 2-årig bibelskola för pastorer och evangelister. Viola fick då ett inbjudningsbrev att komma att bli en av lärarna vid skolan. Så blev det och de senaste åren har Violas huvudsakliga arbetsuppgift i Kiremba varit undervisningen i bibelskolan, men hon har också ägnat mycken tid och kraft till att bistå sjuka och fattiga. Bland dem finns många pygméer, som lever i stor misär. Violas församlingar i Sverige, bl.a. Köpings pingstförsamling har gjort det möjligt för Viola att fortsätta sitt arbete i Burundi. I början av år 2008 åkte hon åter till Burundi i en ålder av 79 år. Kärleken till Burundis folk har på nytt fått henne att lämna sitt hemland.

Mina egna tankar är att Burundi kanske mer än Sverige blivit Violas rätta hemland, ett land som hon givit sin tid och sin kraft, allt för att göra Guds gärningar kända.

## ***Gunnar och Maj-Britt Karlsson***

Makarna Karlsson har tillhört Köpings Pingstförsamling sedan år 1949 resp. år 1945. Missionsländerna har varit Tanzania-Etiopien-Burundi.

Gunnar föddes i Västra Skedvi den första juni 1919. I många år hade han känt sig sökt av Gud men blev ej omvänd förrän vid 29års ålder, 1949. Gunnar döptes samma år i Västra Skedvi. Redan då var han medveten om en kallelse och att den skulle gälla en praktisk insats i missionsarbetet. Som nittonåring hade han börjat inom byggnadsbranchen. Efter utbildning till byggnadstekniker arbetade han en kortare tid som byggnadsritare men sökte sedan arbete vid en byggnadsfirma i Arboga där han tjänstgjorde fram till afrikaresan 1961.

Maj-Britt föddes i Västra Skedvi den 10/5, 1928. Hon tog emot Jesus som sin frälsare redan som tolvåring år 1940, och döptes tre år senare i Köping. Tillsammans med den övriga Skedvigruppen kom Maj-Britt till församlingen år 1945. Redan i barnåren fanns en inre aning om en spec. livsgärning. Vid omvändelsen växte kallelsen sig allt starkare.

År 1945 gick Maj-Britt på bibelskola i Stockholm och reste därefter ut som evangelist till Västerbotten. Det blev ett år på ett obrutet fält och sedan två år på Gävlefältet. Därefter följde några månaders arbete i Stockholm och Karlskoga innan Maj-Britt och Gunnar, som nygifta, deltog i en språkkurs i tre månader i Nässjö, hösten 1950. År 1951 bosatte de sig i Arboga, där Gunnar hade fått arbete. I London studerade de engelska på en språkskola i fyra månader år 1953. De återvände sedan till Arboga. I Pingstförsamlingen i Arboga fick de god träning i olika verksamhetsgrenar bland annat sång och arbete bland barnen. Hela tiden väntade de att Herren skulle öppna vägen till Afrika.

År 1956 flyttade de till Köping. Kort tid efter flytten till Köping började de som missionärskandidater att besöka andra församlingar. Syftet var att synliggöra missionen, få församlingar att intressera sig för mission. För Gunnars del skedde detta vid sidan av sitt ordinarie arbete. Missionär Linus Blomkvist blev det starka stödet. Genom honom fick de församlingar som ville stödja Maj-Britt och Gunnar kontakt, så att de blev med i underhållet.

År 1960 kom en kallelse från Tanzania. På svenska skolan behövdes en husmor och en husfar för arbetet bland missionärsbarnen. Nu öppnades dörrarna med hast. Gud gjorde stora ekonomiska under. Förutom åtta församlingar deltog första perioden, 1961-1964, Linus och Tora Blomkvist i underhållet. Familjen hade tre barn vid tiden för utresan. Sam 10år, Dan 7år och Tom 2år. År 1963 föddes Gun i Tanzania.



Vid sidan av arbetet på svenska skolan byggde Gunnar kyrka, skola och dispensär åt den infödda församlingen. De gamla lokalerna var slut. Maj-Britt arbetade bland kvinnorna i Nzegasamhället och på missionsstationen.

Efter att ha varit hemma för vila återvände familjen år 1966 till Tanzania men denna gång till staden Tabora. Där byggdes en blindskola med internat. Maj-Britt fick uppgifter på blindskolan, i söndagsskolan och bland kvinnorna. På söndagarna fick missionärerna tillsammans med de anställda som jobbade på sjukhuset fira gudstjänster på utposterna.

Till nyåret 1970 återvände familjen till Sverige. De begärde tjänstledigt för de äldre barnens skull men den beviljades inte. De skrev då till sina församlingar och frånsade sig underhållet. Detta ingick dock inte i Guds plan för nästan direkt kom det en vädjan om ett brådskande projekt i Etiopien. Efter en tids bön var de villiga att ändra sina planer och resa ut igen. De flesta av deras stödjande församlingar hade inte hunnit antaga nya arbetare utan ställde upp igen. Den äldste sonen Sam lämnade de kvar i hemlandet, medan de gjorde en arbetsperiod på Leprafarmen Addis Hiwot i Etiopien.

I februari 1977 reste på nytt familjen Karlsson ut i missionens tjänst. Denna gång blev det Burundi. Gunnar hade fått en direkt kallelse från församlingen i Bujumbura att bygga byskolor. Den här gången var det inte enbart äldste sonen Sam som var kvar i Sverige utan även sönerna Dan och Tom. Att lämna sina tonårsbarn kvar i hemlandet är nog ett av det svåraste en missionärsfamilj ställs inför. Dottern Gun som var yngst följde med till Burundi. Hon skulle läsa årskurs 7 på Hermods (en brevskola). Perioden började dock med att bagaget inte kom fram som det skulle. Detta ställde till med bekymmer. Gun fick inte sin litteratur, likaså fick inte Gunnar sina arbetskläder vilket gjorde att han fick arbeta i sina finskjortor och finskor innan annat kunde ordnas. Förseningen av bagaget berodde på att det hade gått över Nairobi istället för Bryssel. Förutom

byskolorna skulle en ny elevlänga byggas samt en husmodersbostad och ett gästhus i Bujumbura. Byggnadslov fanns bara på ett par hus så Gunnar fick se till att ritningar blev klara så att byggnadslov kunde beviljas. Även det hus som familjen Karlssons bodde i behövde byggas ut. Maj-Britt var föreståndare för gästhusen. Ett arbete som man kunde lägga ner hur mycket tid på som helst. Julen 1977 kom sönerna Dan och Tom ut och hälsade på. Detta betydde mycket för familjen att i fyra veckor få vara tillsammans.

Det var från början tänkt att Maj-Britt och Gunnar skulle vara ute ett år men missionärerna i Burundi bad Gunnar bli projektledare för utbyggnaden i Kiremba vilket godkändes av församlingen, pingstmissionens U-landshjälp som stod som huvudman för projektet, samt gav hemförsamlingen i Köping sitt medgivande till detta. Byggnationerna kom att omfatta lärarbostäder, elevhem, undervisningssalar, matsal, kök och magasinsbyggnader.

Sommaren 1978 kom sonen Dan ut till Burundi för att hjälpa sin far med byggnationerna. Gunnar behövde all hjälp. Byggnationerna var ännu inte klara i Bujumbura. I Kiremba hade sex av de fyrtio husen redan påbörjats. Det blev många resor mellan Bujumbura och Kiremba. Dan reste hem 1980 för att gifta sig.

Mestadels var det Maj-Britt som under missionärerna Karlssons utevistelser stod för brevskrivandet till Sverige. Brev hem till församlingen i oktober månad 1978 berättade hon att hon själv inte var stark eftersom hon på nytt fått gulsot. Hon var trött och hade värk i lederna. Hon bad om församlingens förböner så att hon skulle orka perioden ut. Det gjorde hon. Rune Axelsson, dåvarande föreståndare i pingstförsamlingen Köping skrev år 1980 till de medunderhållande församlingarna att vännerna Karlssons lyckligt och väl har återkommit till Sverige efter fyra år i Burundi. De hade utfört ett imponerande arbete. Han hade tillfälle att med egna ögon se vad som byggts under denna tid, 44 skolhus, renovering av en annan skola, utpostkyrkor mm.

År 1984 fick Maj-Britt och Gunnar Karlsson efter att ha varit i Sverige några år en kallelse från Burundi. Det var Gishiaförsamlingen som välkomnade Maj-Britt och Gunnar ut till norra delen av Burundi, till Myingaprovinsen för att hjälpa till med byggnationsarbete. År 1985 reste så Karlssons på nytt ut till Burundi. Gunnar var numera pensionär men detta hindrade honom inte att på nytt resa ut som missionär.

Det första brevet till församlingen var skrivet i december 1985. De berättar då att resan gått bra, att de blivit välkomnade i Gishiaförsamlingen. Kyrkan var fullsatt och gudstjänsten varade i mer än fem timmar. Maj-Britt och Gunnar skulle bo i Karama och även där blev de välkomsthälsade. Mer än 1000 personer trängdes i den lilla lerkyrkan för att välkomna Maj-Britt och Gunnar med tal och sång. Kyrkan hade smyckats med blommor på väggarna. På golvet där vännerna



satt tätt, tätt hade lagts färskt gräs. Det var flera år sedan som det hade varit stationerad någon missionär till Muyingafältet, glädjen var enormt stor. Medan Gunnar var arbetsledare för kyrkbygget i Karama hjälpte Maj-Britt till på hushållsskolan i Muyinga eftersom det fattades lärare där. När hon inte var i skolan sydde hon upp modeller och klippte till kläder. Maj-Britt ansvarade också för utdelning av kläder. Kyrkan i Karama invigdes 19/7, 1987. Pastorer från Burundis alla församlingar mötte upp. Guvernören var där liksom administratören från Muyinga. Minst 8000 människor var samlade. Denna invigningsdag döptes 210 personer i den nya dopgraven.

Gunnar var också ansvarig för vattenprojektet i Kayenzi. En 5km lång slang lades ned samt byggdes det cementtankar, ett oerhört fysiskt krävande arbete. I Kayenzi var klimatet torrt och hett. De vattenposter som stod efter vägarna var trasiga. Folket fick gå till floden för att hämta vatten. Flodvattnet var smutsigt. Vattenprojektet betydde mycket för folket. Att få rent vatten gjorde livet enklare och förhindrade sjukdomar och för tidig död. I Karama pågick ett mindre vattenprojekt där källvatten drogs till skolan. Det var underbart för barnen att få friskt vatten. I Karama byggdes också ett lärarhus.

Församlingen i Karama och Kayenzi utgör Muyingaförsamlingen som står under Gischiaförsamlingen. Det var Gischiaförsamlingen som kallat Maj-Britt och Gunnar. En kyrka behövdes även byggas i Kayenzi. Grunden grävdes av vännerna i församlingen men eftersom det saknades pengar kunde inte Gunnar sätta igång med kyrkbygget. Ett ekonomiskt under behövdes och det skedde. I brev hem skrivet den 27/2, 1988 skriver Maj-Britt att kyrkbygget i Kayenzi var igång.

Det var inte enbart Kayenzikyrkan Gunnar hade ansvar för utan på en plats som heter Renga byggdes en kyrka som Gunnar hade ritat och mätt ut, men det var en murare i församlingen som stod för byggnadsledningen. I Gahama som ligger ca 1,5mil från Karama byggdes Foyer (hushållsskolor).

Under de år som Maj-Britt och Gunnar var ute denna period var församlingstillväxten enorm i detta lilla land. Massor av människor kom till gudstjänsterna. Det såg ut som Burundi fått förlängd nådatid. Församlingarna syntes också vid denna tid fått större frihet att arbeta.

År 1996 reste Maj-Britt och Gunnar på nytt ut till Burundi efter att varit hemma i 8år. Det var svårt för dem att möta många av församlingsmedlemmarna som fortfarande bodde i tält i flyktingläger. Ännu värre var det med de tusentals flyktingar som kom från den oroliga provinsen Karusi där rebeller hade förstört och bränt ned. Dessa warundi hade fått lämna allt och flytt till andra platser. De bodde i skogen i bergen utan tak över huvudet. Ingen hjälpte dessa som var flyktingar i sitt eget land. I brev hem maj år 1996 vädjar Maj-Britt för dessa. De behövde tält och filter, mat och medicin. Sedan missionärerna Eva Bodén och

Helena Halldorf reste hem juni 1996 var Maj-Britt och Gunnar, två pensionärer de enda missionärer pingströrelsen hade i Burundi.

Gunnars uppgift var även denna gång byggnationer uppe i det norra fältet. Mycket hade blivit förstört i kriget. Till sin hjälp hade Gunnar en murare. Han hade arbetat för Gunnar i tidigare projekt, vilket underlättade. När Maj-Britt och Gunnar var i Bujumbura kunde denna duktige man leda arbetet. Svårigheterna för Burundis folk var dock inte slut. I telefax den 5/7, 1996 skriver Maj-Britt bl.a. att i Rusagara i Chiatoki-provinsen hade en pastor dödats och ca 150 andra kristna. Sammanlagt hade 3000 människor mördats på denna plats. De som överlevde flydde till Zaire. På väg upp mot norr där Teza teindustri låg var bara aska, 80 personer hade dödats och många var försvunna. Bilar och hus var nedbrända. På vägar skedde överfall hela tiden. Eftersom Maj-Britt och Gunnar var de enda missionärerna gick alla ärenden till dem. Folk kom hela dagarna från kl.07.30 – kl.21.00. Gästhusen var oftast fullbelagda. Arbetsbördan var stor. Maj-Britt och Gunnar trivdes trots allt, men det var inte det jobb de gjorde som de kommit ut för att göra vilket kunde kännas jobbigt. De såg därför med stor glädje fram emot att missionens nye representant snart skulle komma ut så att de skulle kunna lämna över och bege sig till Karama. Dock var inga vägar säkra. Ganska ofta var det demonstrationer av tutsiungdomar som inte ville ha presidenten kvar, och som heller inte ville att utländska soldater skulle komma för att beskydda befolkningen. Det såg ut som om de gillade att tusentals av hutubefolkningen blev oskyldigt dödade. Oron i landet fortsatte. I augusti hade missionens nye representant ännu inte kunnat komma ut till Burundi. Kenyas gräns, liksom Tanzanias gräns var stängd. Flyg gick inte heller från Östafrika till Burundi. I radion sades det att det rådde lugn i landet, men det var inte sant. Dödandet fortsatte och folk flydde till skogen. Hus brändes ned hela tiden. Den sorts folk som dödades räknades inte. Maj-Britt skrev hem att hon för säkerhets skull packat en väska men att det skulle bli fruktansvärt ledsna om de inte fick bygga färdigt i Karama, det som de kom ut för att göra. Brevet avslutades med orden ”Vart är Burundi på väg?”.

År 1997 var Maj-Britt och Gunnar inte längre de enda missionärerna i landet. Man gladdes åt att det lugnat ner sig i landet och att freden kommit, då slog rebellstyrkan till i Mugara där bibelskolan låg. Missionär Margith Söderlund som var bibellärare på skolan var helt oskadd vilket man tackade Herren för. Mycket var förstört i Mugara, flera hus, bilar. Alla pengar var stulna mm. Maj-Britt och Gunnar kände maktlöshet inför nöden och människornas rädsla inför våldet. Maj-Britt skrev hem att det vore roligare att bygga upp om man vore säker på att ingen skulle förstöra. Gunnar arbetade med det projekt som han kommit ut för att göra. Han byggde vattentank vid skolan och lärarbostäder mm. Förutom själva projektet besökte de pygméer. De bodde i gräshyddor som inte stod emot då regnet kom, utan vatten forsade in. De sov i dessa hyddor på marken med bara lite löv under sig. Barnen hade inte en tråd på kroppen och i Karama var det kallt på nätterna. Maj-Britt och Gunnar köpte stora tältdukar till

hyddorna. De fick filter och kläder. Pygméerna var dock inte ensamma om att leva i misär, många levde under mycket svåra förhållanden. Maj-Britt och Gunnar fortsatte att hjälpa.

I mitten på juli år 1997 avslutade Maj-Britt och Gunnar Karamaprojektet för att återvända till Sverige, då var Maj-Britt 70år och Gunnar 79år. Efter 30år i pingstmissionens tjänst hade de sett behoven och längtade alltjämnt att hjälpa människor i nöd. Det visade sig dock att Gunnar var sjuk och måste genomgå en operation. Att återvända var ej möjligt men hemifrån fortsatte Maj-Britt och Gunnar sin mission. De förmedlade hjälp till fattiga barn i Bujumbura. 82 stycken barn fick hjälp, varav 32 gatubarn. När Maj-Britt och Gunnar var på plats i norra Burundi hjälpte de även som tidigare nämnts pygméerna i byn nära kyrkan, Batwabyn. Dom kunde inte bara glömma dessa fattiga människor som är ringaktade av de andra stammarna. Insamlingar började så att hus kunde byggas, hus av saltorkat tegel och med plåttak. Änkors och gamlingars hus blev de första som började byggas men det var även behjärtansvärt att hus byggdes till barnfamiljerna. Projektet heter därför, The orphan children and Batwa widow assistance project of Bujumbura. Detta hjälparbete leds av Joseph Bomwe och hans fru Josephine, ett lärarpar som Maj-Britt och Gunnar hade ett osvikligt förtroende för under Burunditiden.

Den 6/2, 2005 fick Maj-Britt flytta hem till Herren, sörjd av maken Gunnar och barnen med familjer. Förutom familjen var det många andra som sörjde Maj-Britt, både människor i Sverige och människor från den kontinent som Maj-Britt älskade så mycket, Afrika.

Till Maj-Britt Karlssons minne inkom pengar som gick oavkortat till ovan nämnda projekt. Sonen Tom Gunnarsson har fortsatt vara en förmedlande länk mellan Sverige och Burundi genom att fortsätta samla in pengar till projektet, pengar som kommer de barn till nytta som hans mor oroade sig för. En av de största gåvogivarna till projektet är Pingstkyrkans Second Hand i Köping.

## **Birgitta Olsson**

Birgitta född Westin i Nätra, Ångermanland 1943, omvänd och döpt in i Kristus sommaren 1954 i Pingstkapellet Nätrabölen, en utpost till Örnsköldsvik Pingstförsamling.

”Det var något som bara fanns där, som ett litet senapskorn som bara växte och jag bara inte kunde komma ifrån det. Men det var inget som jag gick och pratade om, utan det var mellan Herren och mig. Visst var det andra som till och med kom till mig och förespråkade att jag skulle bli missionär, men då sade jag alltid att vi får se hur Herren leder. Det var rätt lång tid i mitt liv som jag hade det verkligen svårt att acceptera att jag hade missionskallelse, jag gjorde allt jag kunde för att komma ifrån den. Jag såg på mig själv och tyckte att jag inte dugde till något, när jag såg alla andra som var så duktiga. Själv hade jag långa diskussioner med Gud, varför Han inte kallade den och den som skulle ha passat mycket bättre. Men Herren sade ”Jag vill använda just dig”. Jag lovade Herren till och med att betala kostnaderna för en annan missionär om jag själv slapp. Men idag är jag glad att Herren inte hörsammade den bönen. Idag vill jag inget hellre än att vara i Guds vilja med mitt liv. Det är stor nåd att få tjäna Herren.”

Birgitta Olsson

”Herren säger i Jeremia 31:9 att Han vägleder de bedjande, och jag upplevde att jag ledsagats steg för steg. Jag unnades studier i Abbey Missionary School, i England vid två tillfällen (första tillsammans med Birgitta Almeby, nu Pakistanmissionär). Efter att jag hade arbetat två och ett halvt år som barnmorska på förlossningen i Köping blev det U-landskursen på Kaggeholms Folkhögskola. Efter den andra Englandsvistelsen öppnades vägen så småningom till Etiopien. Just att det skulle bli Etiopien hade jag ingen aning om under min utbildningstid. Jag frågade Herren flera gånger men fick aldrig något svar, medan flera av kamraterna visste precis vart de skulle åka. Men så hade jag en fantastisk upplevelse med Herren sommaren 1968. Jag träffade en missionärsfamilj som just hade kommit från Etiopien, Anna-Gretha och Harald Johansson. Harald sade, du vet väl Birgitta att vi behöver barnmorskor i Etiopien. Ja, många säger ju så, men jag vet inte var Herren vill sända mig. Vi kom överens om att bedja över saken en tid. Morgonen kom, då de skulle komma och hälsa på mig, och jag visste inget mera. Så kom en unik maning från Herren den 12/7, 1968,<sup>1</sup> då jag böjde knä med Bibeln framför mig, och missionsmålet klarnade, de behövande i Etiopien. Första gången jag åkte ut till Etiopien var i januari 1972 och det blev fem gånger som uppgick sammanlagt till femton år under en tjugotre års period.”

Birgitta Olsson

---

<sup>1</sup> [Det är intressant, vid precis samma datum sexton år senare, att mänsklighetens andliga behov också var i sikte då min blivande man erhöll magistergrad i teologi Canterbruy den 12 juli 1994]

Första platsen Birgitta kom till var Masslo i Bale-provinsen. Man kunde inte ta sig dit med bil, utan bara med flyg. Den bofasta befolkningen gick till fots och de sjuka bars på bår och på kamelrygg två till tre dagar. Det var inte enkelt. Birgitta arbetade med sjukvård, barnarbete och litteraturutdelning. Hon fick ensam fatta många beslut och resurserna var begränsade. Befolkningen var 90 % muslimsk. 1971 hade Albin Forsberg byggt en liten klinik och bostadshus. Naimi Sjölund var stationsföreståndare, och startade kvinnoarbete. Som den enda sjukvårdskunniga, var Birgitta i en mycket pressad situation. 1973 invigdes en ny klinikbyggnad i Masslo, men på grund av svaghet och sjukdom med tyfus, blev det hemresa, vila och återhämtning efter invigningen.

År 1975 reste Birgitta till Dolo Bay. Boende fortfarande i Örnsköldsvik, med både lägenhet och tjänst, blev det telefonsamtal och resa inom två veckor på grund av nödsituationen från torkan 1973. Röda Korset hade 1974 under ett par månader uppfört en liten klinik som Pingstmissionen övertog. Utöver sjukvårdsarbetet på platsen, besökte Birgitta fem byar regelbundet med en mobil klinik, inom en radie av 10 mil i ett ökenliknande område nära den somaliska gränsen. Folket i trakten tillhörde framförallt somali och oromo. På grund av oroligheterna lämnades platsen med flyg efter ett års arbete.

År 1976 i september flyttade Birgitta till Worancha, som ligger i Sidamo-provinsen, där hennes huvudsakliga uppgift var klinikarbete med mödra- och barnavård. Situationen runt om Worancha blev stundom orolig och hela byar kunde bli nedbrända. Gerillasoldater fanns ute i skogarna. På grund av oroligheterna kunde Birgitta inte vara kvar som ensam missionär när familjen Lennart och Vivianne Nilsson lämnade landet i juni 1977. Följaktligen under ett år gjorde Birgitta kortare och längre besök från Awassa, 12 mil på dålig väg för att lämna medicin och pengar till löner.

”Med flyg tillbaka till Sverige blev jag påmind om min önskan, som jag hade vid resan till Etiopien 1975, att kunna få vara i landet en hel tre års period utan att vara sjuk, vilket uppfylldes, det var precis på dagen tre år. Dock föranleddes återresan av sorg, trots att ett halvt år till hade lovats, kom det meddelande att min far var svårt sjuk. Jag kom fram på lördag och fick vara med honom när han lämnade jordelivet på onsdagskväll”

Birgitta Olsson

”År 1979 kom en ny period vid leprafarmen Addis Hiwot (Det nya livet). Torkan var svår även här och år 1980 drabbades också provinsen Arussi. Många av boskapen dog, och i en by dog trettio barn. Det var omöjligt att så majs. Utöver sjukvården, delades mjölkpulver ut och faffa (ett slags vällingpulver till barn med näringsbrist). Med allt större arbetsbelastning, fick jag besked i oktober att jag drabbats av lung-TBC. Dagen efter sjukskrivning och erhållandet

av medicin, möttes missionärerna under allhelgonahelgen till bön. De bad för mig. Undret skedde och jag blev symptomfri en vecka senare.”

Birgitta Olsson

Birgitta minns med djup och innerlig tacksamhet över att hon kunde stanna kvar i landet och arbeta vidare.

”Min Mor låg på sjukhus i mars, därför reste jag hem enligt hennes önskemål. Efter min älskade Mors död, behövdes barnmorskor i Köping och jag fick en tjänst där på förlossningen, den 12/6, 1983. Köpings kära bönevänner blev Herrens redskap efter Mor.”

Birgitta Olsson



Birgitta tillsammans med barnen i Worancha som har fått två och Faffamjöl (närlingsrikt grötpulver).

”År 1984 på sommaren åkte jag tillbaka till Etiopien till missionsstationen i Worancha. Etiopien befann sig i en svår svältkatastrof, precis som vi hade 1975. Då kom ett brev från vår Pastor Rune Axelsson och han skrev, Vad kan Köping göra på din plats? Jag skrev att jag ville ha hjälp med en lastbil Faffamjöl och det skulle kosta 14 000 kr att få det till Worancha, 40mil söder om Addis Abeba. I Worancha hade vi gerillakrig i 5år, 1978 till 1983 och 40 % av familjefäderna hade dödats, många mammor var utan make, och många barn var utan pappa. Det blev ett fantastiskt resultat på insamlingen. Rune satt in en bild på mig i Bäragsbladet och skrev, Hjälpa Birgitta hjälpa. Många var de som engagerade sig. Ungdomar gick ut med bössor på stan och samlade in pengar. Elever, lärare och annan personal hörsammade ropet på hjälp. Resultatet blev 47 000 kr där allt gick till folket. Det räckte till en stor lastbil med Faffamjöl, och dessutom kunde behövande få hyddor, hackor, insett-plantor (för bananröt), höns, kor, kalvar och getter. Under den tiden fick vi glädjande besök från Himmeta, min syster Elisabeth, hennes make Kjell och hans mor Kristina. Redovisningen togs hem till Församlingen och foton blev en hel mittupplaga i Bäragsbladet. Mina församlingar och personalen på Förlossnings- och BB-

kliniken i Köping sydde, stickade och skänkte kläder som packades i tunnor och skickades ut. Gensvaret var stort överallt, alla ville hjälpa Birgitta att hjälpa.”

Birgitta Olsson

Det skulle nu förlöpa 4,5år innan Birgitta kom hem till Sverige för vila. Då upptäcktes på nytt lung-TBC som nödvändiggjorde behandling med sjukhusvistelse.

År 1993 i januari till december 1994 var Birgitta på nytt i Worancha. En ny klinik invigdes i december 1993. Vid denna tid tillägnades betydande uppmärksamhet åt unga flickor som hade drabbats av könsstympning eller svåra förlossningsskador i sin hemby där de först förlorade sina barn och sedan sina män på grund av komplikationerna. Dessa flickor hade aldrig åkt bil. Varje gång blev det en svår resa för alla, 40mil till Fistulasjukhuset i Addis Abeba. Sjutton dagar efter operation, som rekonstruerar deras underliv till normala funktioner, var glädjen stor när de kunde åka tillbaka.

Tidigare under kommunisttiden togs all kristen litteratur bort från skolorna i samhället och det blev Marx och Lenins lära i stället som de fick lära sig. Men efter kommunismens fall 28/5, 1991 kom evangelium tillbaka, med väckelse och stora under.

Under sina hemmavistelser bjöd Birgitta både arbetskamrater och föräldrar till de barn hon hade förlöst med flera på etiopisk mat samtidigt som hon visade diabilder från sitt arbete i Etiopien. Detta uppskattades av alla.

1994 stängdes Förlossnings- och BB-kliniken i Köping, därför blev det sjuksköterskearbete på barn och hudmottagning. Sedan gick Birgitta en ettårig diakonalutbildning på Rimforsa folkhögskola. Sommartid arbetade hon på en onkologisk avdelning i Västerås. Därefter arbetade Birgitta som sjuksköterska, ett år inom psykiatrin på akutdagvården i Köping, och sedan en anställning på Vedbo sjukhem i Västerås.

”En ny tid kom våren 1999 när jag träffade min blivande make Stanley. Vi förlovade oss den 2/10 i London, på 40årsdagen av Stanleys vuxendop (andliga födelsedag) där i sin hemförsamling. Vi gifte oss i Himmata kyrka på Stanleys biologiska födelsedag och bosatte oss i hans föräldrahem i Hålanda.”

Birgitta Olsson

Avslutningsvis vill Birgitta uttrycka sin enorma tacksamhet till Herren, till sin utsändande Pingstförsamling i Örnköldsvik, till alla sina vänner i Köping och i synnerhet till Pingstförsamlingen i Köping med alla de kära bönevännerna.

## **Birgitta Almeby**



År 1973 sändes hon ut av Köpings Pingstförsamling till Pakistan. Hon har varit verksam i församlingen sedan mitten av sextitalet.

Birgitta är född i Avesta den 28/8, 1941. När hon var nio år gammal lämnade hon sitt liv i Guds händer och döptes år 1951 i Filadelfiaförsamlingen i By-Horndal. Birgittas längtan var att få tjäna Jesus och vara i Guds vilja med sitt liv. När hon var sjutton år talade Herren på ett särskilt sätt till henne i en gudstjänst. Hon förstod då vad Herren ville med hennes liv, men det var som en chock för henne. Hon trodde att den som hade en kallelse till missionär skulle veta om det redan i barnåren. Gud fick ett halvt ja. Birgitta talade väldigt lite om sin kallelse. Hon sköt avgörandet framför sig. Ändå fanns kallelsen där i hennes planer och tankar hela tiden. 10år senare ställde Herren henne mot väggen. Hon kände att hon måste ta ställning. Det tog ännu några månader innan Birgitta var helt villig att säga sitt ja fullt ut.

Under hösten 1969 vistades hon på en språkskola i England. När hon kom hem därifrån trodde hon att dörrarna skulle öppnas, men det blev ännu en tid av väntan.

År 1972 behövde missionen en lärare till Pakistan, till svenska skolan. Nu ordnades underhållet snabbt och i januari 1973 var Birgitta färdig att resa ut. I hennes hjärta hade en längtan och kärlek till Pakistan växt sig allt starkare. Flera församlingar deltar i Birgittas underhåll.

När Birgitta stod på Pakistans jord för första gången kändes det som hon hade kommit hem. Det var ändå jobbigt med omställningen många gånger, och hon tackade Herren för att det var Han som öppnat dörrarna och sänt henne.

Den första tiden i Pakistan var hon lärare för missionärsbarnen på Svenska skolan. Elevantalet sjönk dock och det bidrog till att Birgitta även gick in i andra uppgifter som t.ex. litteraturarbetet då med spec. inriktning för den ekonomiska biten. Birgitta blev också missionens representant för flickinternatet.

År 1977 reste Birgitta ut för andra gången till Pakistan. Hon började sin period med att fortsätta med språkstudier (urdu). Språkstudierna gav resultat. Birgitta berättade i brev hem att hon äntligen vågade bryta sin försagdhet när det gäller att tala offentligt på urdu. Hon talade i barnmöten och alla tycktes förstå vad hon sade. Hon reste också tillsammans med en av barnevangelisterna för att besöka



församlingar och ha möten. Kurser hölls för söndagsskollärare. Pastors och äldstefruar samlades för att tillsammans läsa Guds ord och få undervisning. Birgitta var fortfarande lärare för missionärsbarn, bland annat reste hon varje vecka 15 mil till Lyallpur, numera kallat Faisalabad, för att undervisa en missionärsson. En dag i vecka var hon i Lyallpur. Pojken fick resten av veckans dagar ägna sig åt självstudier.

Tidigare hade Birgitta tillfälligt varit missionens representant för flickinternatet nu blev hon ansvarig. Erikshjälpen stod för driften. Drygt 30 flickor fanns på hemmet och fick där både andlig och lekamlig kost. I brev från oktober år 1979 kan man läsa att flera av dessa flickor blivit döpta i vatten.

Birgitta har i stort sett varit ute i Pakistan i 2årsperioder och varit hemma några månader under sommaren med något undantag. År 1981 var det inte många missionärer ute i Pakistan därför blev arbetsuppgifterna många. Hon ansvarade för yrkesskolans ekonomi och hon undervisade bibelskolans elever i det engelska språket, uppgifter som hon inte alls hade tänkt sig från början.

Under våren 1984 var Birgitta intensivt sysselsatt med att leta efter ett hus att hyra åt flickorna. Det gamla huset hade de blivit uppsagda ifrån. Det var inte lätt att hitta ett hus som skulle passa. När det nästan kändes omöjligt fanns det ett hus som var tillräckligt stort med stor tomt inte långt från det gamla huset. Glädjen var stor.

Birgitta hjälpte till vid missionärernas språkskola under sommaren år 1988 (15 år efter det hon själv kommit till Pakistan). Hon hade tränings och uppföljningskurser för söndagsskollärare samt kurser för primärskolelärare.

Under alla år som flickhemmet i Pakistan funnits till har man varit tvungen att hyra hus för att bedriva verksamheten. Att hyra hus i Pakistan har många nackdelar. Hyrorna stiger otroligt, husen är heller inte byggda för internat. Under många år önskade man sig ett eget hus men det stötte på många hinder, ett var att man inte hade någon tomt att bygga på. År 1989 fick man reda på att det fanns en tomt att köpa. Tomten hade bra läge och låg intill en kristen stadsdel. Birgitta skrev ett brev till Roland Nelson på Erikshjälpen och bad om ekonomisk hjälp. Roland Nelson besökte Pakistan under våren och löste tomtproblemet genom att Erikshjälpen gav pengar till att köpa ett landområde på 4000m<sup>2</sup> (kvadratmeter) i en nyplanerad stadsdel. För Birgitta blev det mycket arbete. Det var tungrott med att få alla papper i ordning. Om allt gick efter planerna skulle man börja bygga hösten år 1990 och få flytta in i nya lokaler år 1992. PMU (Pingstmissionens U-lanshjälp) stod för det ekonomiska för detta bygge.

Pingstförsamlingen i Köping beslutade år 1990 att så småningom ta över ansvaret för flickhemmet (underhåll och driftskostnader). Tidigare sökte vi

medel från Erikshjälpen för detta. Det dröjde ända till hösten år 1997 innan byggnationerna kom igång med flickhemmet i Yohannabad. Det hade varit segdraget i många år och nästan sett hopplöst ut, därför var glädjen total då flickhemmet stod klart i april år 1999.

Ett 60 tal flickor bor på flickhemmet. Flickorna är i åldrarna 6-17år. En del av dem studerar vid en katolsk skola belägen ca 1km från flickhemmet och övriga vid en privat kristen skola en bit från flickhemmet.



Shamim



Sarafine

Arbetet på hemmet leds av två föreståndare Shamim och Sarafine. Sarafine har själv varit elev vid flickhemmet. Eftersom hon har en liknande bakgrund som de flesta av flickorna kan hon tillfullo förstå deras situation och hjälpa dem. Våren år 2004 var Sarafine på besök i Sverige tillsammans med Birgitta. Besöket berikade verkligen Köpings pingstförsamling.

Hösten år 2005 går till historien som en av de svartaste i Pakistan. På några sekunder miste minst 100 000 människor livet. Många bara försvann ner i marken tillsammans med huset de befann sig i. I Lahore kändes skalvet men man blev förskonad från skador. FGA (Full Gospel Assemblies) var engagerade i hjälparbetet redan från början. Cirka 1000 familjer fick tält, filter och matvaror och flera 100 barn fick skor, sockor och hjälp till skolmaterial. Provisoriska plåtskjul byggdes. Uppbyggnad av raserade hus gjordes i en del fall där det var möjligt. Detta blev möjligt tack vare hjälp från Sverige, Norge och Holland. Detta skapade good will hos pakistanska myndigheter och hos mottagarna att kristna ställde upp och hjälpte sina muslimska medmänniskor.

I augusti 2006 fyllde Birgitta 65år, en ålder som vi vanligtvis i Sverige går i pension. Birgitta har valt att fortsätta arbeta ytterligare ett tag i Pakistan.

I ungdomen satt Birgitta hemma med tårar i ögonen och tänkte ”Hur ska jag klara av att vara ifrån familjen, långt borta i främmande land på jul?”. Birgitta har klarat av det. Hon har fått uppleva många fina och innehållsrika jular i Pakistan. Julen 2007 var hennes 32:a jul i Pakistan.

## **Marion Pettersson**



Marion Pettersson hade delunderhåll från Köpings Pingstförsamling åren 1975-1976, då hon var Evas medarbetare i Ruyigi. Församlingen ansåg det ej försvarligt att Eva skulle stå ensam. Marion var en mycket duktig lärare med stort ansvar för sina arbetsuppgifter i skolarbetet. Därtill var hon kunnig på många andra områden och blev därför en god tillgång för missionsarbetet i Ruyigi.

Marion föddes år 1929 i Minneapolis i USA av en norsk mor och en svensk far, men hennes familj flyttade till Sverige då hon bara var 2,5år. Marions föräldrar var varmt troende och gav Marion och hennes syster en trygg och ljus barndom och uppväxt. Marion tyckte mycket om söndagsskolan, och där gjorde berättelser och sånger om missionen stort intryck på henne. Marion har alltid velat tillhöra Gud, och som tioåring lämnade hon sitt hjärta till Jesus på ett möte. Men den där glädjen och friden som de talade om kände hon inget av, och i många år kämpade och bad hon om att få frälsningsvisshet. Den fick hon plötsligt uppleva som en jublande glädje, när hon vid 17års ålder steg ner i dopgraven för att döpas, och sedan dess har hon inte tvivlat på att hon är ett Guds barn. Marions högsta önskan och bön var att få använda sitt liv till just det som var Guds tanke för henne. Hon stod nere vid Vätterns strand, när det första gången slog ner som en blix i henne, du ska bli missionär. Marion var 15år och mycket blyg och insåg det orealistiska i tanken, inte minst för att hon ju inte ens själv var säker på att vara frälst. Men tanken fanns där och mognade och allteftersom tiden gick lades det efterhand tillräta steg för steg. Hon utbildade sig till mellanstadielärare och de arbeten och kurser av olika slag som hon har haft har varit till stor nytta under åren på missionsfältet. Inte visste Marion att hon skulle behöva allt det där men Gud visste, och Han leder den bedjande rätt. Det bästa man kan göra som ung säger Marion är att lägga sitt liv i Guds händer och låta honom få leda. Men det är inte alltid så lätt.

Jönköpings Pingstförsamling har varit hennes utsändande församling under alla åren ända från 1958, då hon åkte ut för första gången som lärare för missionärsbarnen i Tanzania, dåvarande Tanganyika. Senare hade hon en liknande tjänst i Burundi. Det var då hon lärde känna Eva Bodén. Under de 2,5åren i Ruyigi, då hon senare arbetade tillsammans med henne, hade hon delunderhåll från Köping. Där i Ruyigi tog hon sina första stapplande steg i vanligt missionsarbete, gjorde sina misstag och lärde sig mycket. Efter det har arbetsuppgifterna skiftat under årens gång. Åren på tryckeriet i Kiremba var mycket lärorika och inspirerande men också krävande, och samma sak kan sägas om de 13år då hon hade ansvaret för alfabetiseringsarbetet inom

pingstförsamlingarna i Burundi. Hennes nuvarande arbete med Pygméprojektet i Kiremba, där hon bl.a. försöker hjälpa 170 pygméfamiljer, tidigare kringflyttande nomader att bli bofasta och självförsörjande och integrerade i samhället. Detta är nog den svåraste uppgift hon haft. Men ofta tänker hon att, kanske det var just detta arbete som var den yttersta meningen med hennes liv, särskilt när hon ser hur Gud förberett henne för den här uppgiften och bistått henne hela tiden genom att ge henne förutsättningar och krafter att utföra den. Marion säger att det känns meningsfullt att få ge möjlighet till en ljusare framtid åt dessa fattiga människor, som tidigare levde i så djup misär utan att själva kunna förändra sin livssituation. Gud såg dem och ville hjälpa dem, men Han behöver oss människor för att utföra vad Han vill göra. Vi får vara redskap i Hans tjänst.

”Genom Guds stora nåd får jag fortfarande vara i Hans tjänst, trots all min ofullkomlighet, och jag kan vittna om att Gud varit trofast på alla sätt. Vi är många, som har fått ge vår tid och våra krafter på missionsfältet. Ännu flera har fått tjäna genom stöd hemifrån på olika sätt. Vi behövs alla i just det uppdrag Herren ger åt var och en, och det är troheten som är viktigast. All ära tillhör Gud, vår underbare och rättvise uppdragsgivare, för det är Han som utför verket. Vi är bara tjänare åt Honom. Men kan någon uppgift vara större än den att få tjäna Den Högste?”

Marion Pettersson

## **May och Bengt Säker**

May Säker föddes i Alvesta, Kronobergs län den 13/5, 1947. May växte upp i en kristen familj. Hon blev frälst i 9årsåldern och döpt i Alvesta 5/8, 1959. May upplevde en tydlig kallelse att bli sjuksköterska. Utbildades till sjuksköterska (barn). Genom giftermål med Bengt som är missionärsbarn, och som var inställd på missionsarbete blev det naturligt att följa med. May arbetade både på skolans dispensär och på barnhemmet i Kiremba. Hon lärde sig otroligt mycket, dels i utbildningen innan de for, men även därute, saker som hon haft nytta av i Sverige. Att det blev bara tre år berodde helt på barnen. May kunde inte tänka sig att lämna barnen i en skola och själv bo 12mil bort.

Bengt Säker föddes i Gävle den 31/12, 1948. Han växte upp i en missionärsfamilj. Bengts föräldrar Els-Britt och Joel Säker kom till Tanganyika 1950 och arbetade där i tre perioder till dess att de flyttade till Burundi 1962. Bengt blev frälst i 8årsåldern och döpt den 16/11, 1959 i Salemförsamlingen i Sandhem (Västergötland). Bengt upplevde en tydlig kallelse i övre tonåren att bli förkunnare och missionär och gick därför Örebro Missionsskola 3år efter gymnasiet. Bengt var inriktad på att arbeta i bibelskolearbete i Centralafrika och insåg att han behövde församlingserfarenhet i Sverige.

May och Bengt gifte sig den 18/6, 1970. Därefter blev det 1års studier i Belgien 1971-1972. May och Bengt läste franska. May läste dessutom tropikmedicin.

Bengt arbetade 8 månader i Elimförsamlingen i Örebro som medarbetarevakans och i Filadelfia Norrtälje 2år som medarbetare. Han fick kallelse att komma ut som religionslärare på lärarseminariumet i Kiremba. Några månader innan May och Bengt skulle resa ut bad man Bengt genom brev att också ta över tryckeriet under tiden som Bengt Halldorf var hemma i Sverige. Själv hade Bengt ingen erfarenhet av tryckeri så han gick en snabbkurs i Stockholm.

Man kan nog säga att det var behoven i fält som styrde när det gäller May och Bengts arbetsuppgifter. Hemma i Sverige föddes deras två yngsta barn. David den 30/6, 1978 och Nina den 25/1, 1981

Efter hemkomsten i december 1977 har Bengt tjänat församlingarna i Norrtälje 1978-1988, Härnösand 1988-1993 och Helsingborg 1993-1998. För närvarande är May och Bengt i Upplands Väsby 1998-2008

Bengt har arbetat för mission under tiden i Sverige. Gjort korta 2 månads perioder i Tchad (bibelskola) 1982, 1985, 1989 och 1991. Dessutom har Bengt varit aktiv i Filadelfia Team Action, PMU m.m.

## **Monika och Gilbert Fransson**

År 1978 blev det angeläget att utöka missionen igen. Eva behövde medarbetare i Ruyigi efter det att Marion rest hem. Genom en missionär som berättade om familjen Fransson upprättades kontakten och familjen fick en kallelse från Ruyigi

Gilbert föddes i Eksjö den 11/6, 1935. Han blev frälst år 1960 och döptes i Tabernakelförsamlingen i Nässjö år 1961. Ganska snart efter omvändelsen fanns kallelsen och med tanke på Afrika.

Monika är född i Smålands Fagerhult den 25/9, 1941. Hon blev frälst den första februari 1961 och döptes i Filadelfiaförsamlingen i Timmernabben samma år. Redan i barnåren upplevde hon en känsla för Afrika. Senare i tonåren blev den känslan starkare och efter frälsningsupplevelsen förstod hon att Herren hade kallat henne.

Efter bibelskola och giftermål reste makarna Fransson år 1966 till Belgien och år 1967 reste de till Frankrike. År 1970 återvände de till Belgien. De stannade till år 1974. Under Belgien tiden arbetade de båda praktiskt och i församlingarna. I Frankrike hade de tjänst på ett barnhem. Mellan år 1974 till år 1978 tjänade de Elimförsamlingen på Dyrön som pastorsfamilj.

De väntade på Herrens tid och ledning. Allteftersom Han öppnade dörrarna gick de in genom dem. Innan kallelsen från Ruyigi kom hade de starkt upplevt att tiden på Dyrön snart var slut. De hade till och med talat till barnen om att ev. resa till Afrika. När sedan kallelsen kom, förstod de att det var Guds ledning och väg för dem som familj. Det var bara att vandra i förutberedda gärningar.

Medan Gilbert har sysslat med kyrkbyggen (pastors och evangelistbostäder) har Monika varit engagerad i flick- och kvinnoarbetet

## **Daniel Gunnarsson**

Daniel, tidigare kallad Dan son till Maj-Britt och Gunnar Karlsson och utsändes av församlingen i Köping år 1978 till Burundi som sin fars medarbetare.

Dan är född i Arboga den 9/12, 1954. Han fick visshet om sin frälsning i åttaårsåldern. Familjen var då i Nzega i Tanzania. Han döptes vid hemkomsten år 1964. Dan var allvarligt sjuk vid hemkomsten från Tanzania år 1970 men tillfrisknade och följde med vid familjens utresa år 1971.

Innan han skulle göra sin värnplikt vid flyget i Västerås kände han en maning att istället söka till statens skola på Sandö (bistånds och katastrofutbildning). Bland den stora skaran av sökande kom han in.

När han besökte Burundi år 1977 beslöt han sig för att resa ut och hjälpa sin pappa i det myckna byggnadsarbetet. Efter att ha gått en kurs för missionärer på Kaggeholms folkhögskola köpte han sin biljett för utryckningsbidraget och var fast beslutet att resa i tron på Guds makt och ledning. Genom pastor Sigurd Perders hjälp i Köping ordnade det sig med volontärbidrag och Köpings Pingstförsamling stod som ansvarig utsändande församling. Allt detta hände sista veckan han var hemma.

På Kaggeholm träffade han sin blivande fru. Hon hade då gjort en period i Zaire. De gifte sig år 1980 och arbetade i Kiremba fram till hösten år 1981.

När Gunnar Karlsson reste hem i mars år 1981 stod Daniel ensam kvar som byggledare i avslutningsskedet. Under denna tid upplevde han Guds hjälp och ledning i arbetet på ett särskilt sätt.

## ***Inga och Gunnar Andersson***

När Eva skulle resa hem år 1979 kom en vädjan till Inga och Gunnar i Köping att resa ut till arbetet i Ruyigi. Pastor Sigurd Perder hade varit ute och sett behoven och det var han som väckte denna tanke.

Gunnar är född i Näsby, Örebro län den 30/12, 1913. Han blev frälst år 1954 och döpt i Köpings pingstförsamling samma år. Gunnar började läsa byggteknik men avbröt och började arbeta på Volvo. Där han arbetade alla år fram till sin pensionering.

Inga är född år 1919 i Näsby kommun. Hon blev frälst år 1946 i Vedeväg och döptes år 1947. Inga har bl a folkhögskola och lanthushållsskola i sin utbildning. Detta kom väl till pass i flick- och kvinnoarbetet under tiden i Ruyigi och sedan i Kiremba. Köpings pingstförsamling som de tillhört i många år ställde sig som utsändande församling när de reste ut till Ruyigi år 1979. De stannade ett år och gick med stor glädje in i arbetet. Deras mångkunnighet genom lång yrkeserfarenhet blev till stor nytta i det praktiska missionsarbetet. Att börja missionsarbete i deras ålder och läsa Swahili för att få kontakt med de infödda är värt eloge.

År 1982 reste de ut för drygt ett år igen, men hjälpte då till i Kiremba. Gunnar lärde ut sin kunnighet i snickeri bl.a. och Inga arbetade i kvinnskolan. De har upplevt Afrika tiden som en kallelse från Herren och har med glädje tjänat Honom.



## **Joseph Vrbanc**

Joseph är född i Kroatien år 1952. År 1967 invandrade Josip tillsammans med föräldrar samt fyra bröder och en syster till Sverige. Brodern Ivan hade redan kommit till Sverige år 1962. År 1976 blev Josip och i stort sett alla hans syskon frälsta.

När Josip var nyfrälst kom en evangelist från Serbien för att besöka landsmän i olika städer i Sverige. Josip hjälpte till i detta arbete, upplevde kallelsen och sade då upp sitt arbete inom byggnadsbranchen.

År 1977 åkte Josip på semester till f.d. Jugoslavien, till Pula. I Pula som är en stad vid Adriatiska havet, 10mil från den italienska gränsen hade brodern Ivan ett hus som han hade lånat ut gratis till en familj. Mannen i familjen, Radomir, startade pionjärverksamhet och ville att Josip skulle hjälpa honom i detta arbete. Josip stannade. Var ute på gator och evangeliserade. Besökte små församlingar. År 1979 beslutade Köpings pingstförsamling att stödja honom i arbetet i sitt gamla hemland.

I Slovenien fanns det en liten församling men dom hade ingen kyrka eller lokal att samlas i. Köpings pingstförsamling samt några andra församlingar hjälpte till ekonomiskt så att vännerna kunde köpa ett hus. Huset renoverades. Ett team på fyra personer hjälptes åt för att få huset färdigt. Under vistelsen i före detta Jugoslavien träffade Josip sin blivande fru, Snezana. Tillsammans har de fyra barn.

År 1981 gick Josip på bibelskola i Jönköping. Det var tänkt att han skulle gå ett år men han gick en termin. Församlingen i Pula behövde en ungdomspastor och Josip svarade ja. Josip med fru arbetade i Pula till år 1984. Sedan bar det iväg till Sibenik. Där arbetade Josip tillsammans med en amerikan. Josip och Snezana var 1,5år i Sibenik.

Efter Sibenik flyttade familjen Vrbanc till Cebin. I Cebin fanns en liten grupp med troende, men de hade ingen kyrka. På Josip och Snezanas egen tomt, bredvid deras egna hus byggde de en kyrka. De bodde i Cebin i 5år.

Det var oroligheter i landet. Familjen hade planerat att resa på semester till Sverige. Året var 1991. Under semestern bröt kriget ut. Familjen Vrbanc sökte då uppehållstillstånd i Sverige. Efter tre år fick de det.

Under de år som Josip med familj var i före detta Jugoslavien tror Josip att den kontakt de fick med en familj i Cebin betydde mest för Guds verk. Dagligen umgicks dessa familjer. Hustrun levde inte så nära Herren men fick uppleva förnyelse i Honom. Idag är tre av den familjens söner Herrens tjänare. Församlingen i Cebin växer. Nyligen (år 2005) lämnade sig 15st till Herren.

Josip arbetar fortfarande som missionär, men nu i Sverige bland sina landsmän och bland svenskar, för även om Joseph är i Sverige är han trofast den kallelse Gud en gång gav honom, att sprida det glada budskapet om Jesus.



Snezana och Joseph Vrbanc med barnen Gabriella, Daniella, Maja och Matj

## **Margareta och Lars-Gunnar Widarsson**

Familjen Widarsson sändes 1984 ut till Kiremba församlingen i södra Burundi, Afrika.

Margareta (född Wester) föddes på länslasarettet i Köping 1957. Hon är dotterdotter till missionär Oscar Alfred Karlsson som utbildade sig till pastor på Örebro missionsbibelskola (1916-1919) och missionsskolan (1919-1920) vid Christian Missionary Alliance School Nyark-on -The Hudson, N Y, USA. Han var pastor både i Sverige, USA och Canada. Oscar Alfred gifte sig i USA där Linnea, Margaretas mor föddes. Familjen Karlsson for sedan som missionärer till Indien. Pga. hustruns sjukdom flyttade de sedan till Sverige efter 8,5år där hon sedan dog. Han fortsatte sedan som missionär bl.a. i Afrika.

Söndagsskola började Margareta redan som 4åring i Köpings Filadelfiaförsamling. Efter flytt till Holmsmalma fortsatte hon sedan söndagsskolan i Sionkapellet i Kolsva. Där lades bl.a. grunden till missionsintresset. Margareta blev frälst som 13åring och döptes i Pingstförsamlingen i Köping 1970 där hon fick medlemsnummer 989.

Efter avslutad sjuksköterskeutbildning i Gävle 1977 började hon arbeta som sjuksköterska i Bollnäs. Där bodde hon inneboende hos en gammal predikant och änkeman, Hans-Erik Pettersson som ofta hade missionärsbesök och många var de kvällar som de tillsammans satt och bad om Guds ledning för framtiden. Första bibelskolan blev 1 månad i Örnköldsviks Pingstförsamling 1978. Under sju månader i USA med bl.a. arbete i Teen Challenge (David Wilkerssons arbete i Philadelphia) på ett kristet intagningshem för drogmissbrukande flickor som hamnat snett i livet, fördjupades kallelsen att få tjäna Gud med sitt liv. En ännu större längtan efter att se Guds Ord i verksamhet infann sig och hon började 1980 en lårig bibelskola i Malmö som Pingstförsamlingen och Filadelfiaförsamlingen hade gemensamt ansvar för. Under det året träffade hon sin blivande man Lars-Gunnar.

Lars-Gunnar föddes i Smedjebacken 1955. Han blev frälst som 8åring och döptes i Nynäshamns Pingstförsamling 1972. Direkt efter avslutad grundskola började han arbeta med telefonväxlar. Han upplevde i unga år en kallelse att tjäna Gud och började förbereda sig med 1 månads bibelskola i Örebro 1977, Stockholm 1978 och Malmö 1980. Våren 1980 tänkte han tillsammans med sin pastor Bertil Svärd åka ut till Burundi men upplevde tydligt hur Gud talade och sa att han inte skulle åka ut förrän han träffat sin fru.

Lars-Gunnar och Margareta gifte sig 1981 i Köpings Pingstförsamling. 1982 föddes Johannes och sedan kom kallelsen från Burundi och Kirembaförsamlingen. Församlingarna där behövde hjälp med ett stort

grundskoleprojekt som var under uppbyggnad av PMU, Pingstmissionens U-landshjälp med hjälp av SIDA.

Förberedelserna startade för Margareta med 10 poängs tropikmedecin i Uppsala 1983. Lars-Gunnar och Margareta gick en gemensam kurs för blivande missionärer i kulturförståelse och språkstudier i franska under två veckor, sommaren 1983 på Kaggeholms folkhögskola utanför Stockholm. Fortsatta språkstudier i franska skedde sedan i Bryssel 1984 under tre intensiva månader. Där fick de god hjälp med barnpassning av en ung flicka, Annika Lundgren från Köpings Pingstförsamling.

Lars-Gunnars uppgift skulle bli att under två år arbeta på Kirmeba med att inreda de 12 grundskolor som byggdes upp i Burundi. Det skulle produceras takstolar, dörrar, fönster, skolbänkar, stolar och skåp till alla skolorna. Spisar och vattencisterner tillverkades för hjälp i hemmen.

Margaretas uppgift blev att som sjuksköterska/skolnsköterska hjälpa de sjuka eleverna på Kirembaskolan. Skolan hade 1700 elever och bestod av en grundskola och en högstadie- och gymnasieskola med lärarutbildning.

Pingstförsamlingen i Köping var utsändande församling men Arboga Pingstförsamling och Lindesbergs Filadelfiaförsamling fanns med i en del av underhållet.

Den 30/6, 1984 reste familjen ut till Kiremba. Då hade redan den de skulle efterträda åkt hem så det blev en "rivstart" att sätta sig in i arbetet. Lars-Gunnar möttes av en trasig Volvo lastbil som skurit och för att kunna frakta det material som behövdes till alla transporter för skolbygget, var han tvungen att starta med reparation. Han fick snabbt sätta sig in i hur verkstaden fungerade och missionsstationens underhåll av alla missionärsbostäder och skolans byggnader. Margareta hjälpte i början till med bokföringen av verkstaden tills skolan öppnade.

Även om Margaretas främsta uppgift var att ta hand om sjuka elever på skolan blev det även en hel del andra sjuka som kom till dispensären för att få hjälp. Många var de sjuka som vandrat flera timmar för att komma fram. Det blev också många kontakter med pastorer och evangelister i församlingen med dess utposter. De behövde mediciner till sina familjer och anhöriga. Mjölkersättningar och vitaminer delades ut till en del svårt sjuka barn. Även glasögon och kläder delades ut till de fattiga.

Familjen Widarsson kom snabbt in i den nya kulturen och upplevde stort stöd i de gamla missionärer som fanns i Burundi. Från Köpings Pingstförsamling var Eva Boden, Viola Lindgren, Gunnar och Maj-Britt Karlsson ute samtidigt som Lars-Gunnar och Margareta.

Deras andra barn Rebecka föddes 1985 på Lemeraskjukhuset i Zaire under perioden.

Familjen Widarsson åkte hem 1986 med planer på vidareutbildning vilket medförde att Margareta tog sin barnmorskeexamen i Västerås 1989. Pga. sjukdom i familjen och krig i Burundi har sedan ingen ny missionsperiod startats.



Margareta och Lars-Gunnar Widarsson med barnen Johannes och Rebecka

## **Solveig Agustsson Geraldo**



Solveig föddes den 1/5, 1938 i en liten stuga långt utanför Svartå i Örebro. Hon var det andra barnet i familjen, en äldre bror och en två år yngre syster. År 1943 flyttade familjen till en liten gård 6km utanför Finnerödja samhälle i norra Västergötland. Två km från Solveigs hem fanns ett litet kapell, som missionsförsamlingen hade byggt. Där hade pingstförsamlingen också möten och barnmöten, och familjen gick gärna dit och lyssnade på evangelisterna. De talade mycket om Jesu andra tillkommelse och Solveig ville ju gärna vara med bland dem som var frälsta. Eftersom Solveig var blyg ville hon inte be om förbön, men en dag frågade evangelisterna om hon ville bli frälst. Det ville Solveig gärna, hon var då 12år. År 1951 döptes Solveig tillsammans med sin bästa kamrat i Baptistförsamlingen, Betel, Finnerödja.

Tidigt kände Solveig att Gud ville något speciellt med hennes liv. Hon försökte gömma detta inom sig själv. När hon cyklade till sitt arbete på en syfabrik, kom ofta orden "Det här är inte din uppgift". En morgon när Solveig hade mjölkat korna och släppt ut dem på bete kom sången "Gå, gå skördeman gå" till Solveig. Varje morgon en lång tid, just på samma ställe, kom sången till henne. Då började hon förstå att det var allvar med det hon känt. Ändå kämpade hon emot några år, men vid 23års ålder, alltså år 1961 började Solveig på en bibelskola i dåvarande Örebromissionens regi, nuvarande Evangeliska Frikyrkan. I slutet på år 1961 gick Solveig ut som evangelist och hennes första fält blev Kyrktåsjö i södra Ångermanland, senare Fornåsa i Östergötland och Kyrkhult i Blekinge. Med tiden förstod Solveig att Herren ville att hon skulle jobba utanför Sverige. På en påskkonferens i Svanabyn i södra Lappland frambar en pastor ett budskap "Gå ut ifrån ditt land, från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag ska visa dig". Det kändes svårt för Solveig som var så hemkär och som gärna ville vara i närheten av sina föräldrar, men hon visste nu att det var en missionskallelse och att det gällde barn som hade det svårt.

Hon började sin utbildning, Först Kvinnersta Lanthushållsskola sedan Frälsningsarméns barnsköterskeutbildning i Borås. Utbildningen fortsatte till Liljeholmens folkhögskola år 1965 och avslutades på Örebro Missionsskola åren 1966-1969. Därefter fick hon en tidsanställning som vakans pastor i Ingatorp i Småland. När hon var där fick hon en förfrågan från Örebromissionen om hon ville åka ut till ett barnhem i Brasilien. Staden Jundiai där barnhemmet låg hade 4-5 hundra tusen invånare och låg ungefär 6mil från Sao Paulo som hade över 20 miljoner invånare. En svensk missionär, Ester Danielsson från Östersund hade ensam arbetat på hemmet i 2år. Hon var 60år fyllda och kände att hon inte

orkade längre. Ester och församlingen hade fastat och bett att Gud skulle sända någon till hennes hjälp, annars måste de stänga barnhemmet. Sista dagen i bönevecka sade Gud ”Var inte bekymrade för jag har förberett en flicka på andra sidan oceanen”

Den 1/4, 1970 reste Solveig till Brasilien. Hon kände sig hemma från första stund. Ester bodde med sina barn i ett helt vanligt hus, men det var trångt och varken Ester eller Solveig hade egna rum. För att få mer utrymme köptes år 1973 en liten gård för 55 000kr. Gården låg vackert belägen på en höjd strax utanför staden. Tomten mätte ungefär 6000m<sup>2</sup> (kvadratmeter). Där fanns gamla hus som reparerades upp. Efter tio år fick de veta att husen var byggda lite ut på vägen, och då den skulle asfalteras behövde halva husen rivas. Då beslöts det att man skulle bygga ett nytt och mer ändamålsenligt hus. Hjälp till bygget gav Bröd till bröder och genom en nordisk organisation i Sao Paulo som heter Nordlyset. Där kunde 25-30 flickor tas emot. Några hade ingen mamma. I andra fall hade mamman blivit lämnad ensam med många barn och kunde inte försörja dem. Ibland kunde en ensam mamma få ett arbete i ett fint hem. Ett rum stod till hembiträdets förfogande men barnen fick inte följa med.

År 1974 gifte sig Solveig med en brasiliansk man, Milton Geraldo. Milton hade varit med i barnhemmets styrelse från starten år 1968. Eftersom Ester uppnått pensionsålder och reste hem till Sverige blev det naturligt för Solveig och Milton att ta över ansvaret för barnhemmet. Detta var egentligen Solveig emot från början eftersom hon tyckte att det var ett alldeles för stort ansvar, men det blev ändå så. Milton och Solveig kände att de skulle bo tillsammans med barnen, så att de blev en enda stor familj, då fick ju barnen en mamma och en pappa. Solveig och Milton hade enbart ett rum som var deras, sovrummet. För övrigt levde de livet med barnen. De vaknade och somnade i arbetet, så levde de i 27år. Hjälp hade de bara då de åkte hem till Sverige för några månaders vila.

Solveig och Milton fick två egna barn, en flicka Camila Cristina år 1975 och en pojke Peter Alexandre år 1978. De växte upp tillsammans med de andra barnen och räknar dom som sina syskon, så de har på så vis numera många svågrar. Det enda som Solveig vet att de var ledsna för när de blev äldre var att de inte fick lära sig svenska. Eftersom dom inte bodde ensamma som familj var det svårt att bara prata svenska med dem. Peter flyttade ensam till Sverige som 18åring för att studera. 22år gammal gifte han sig med en svensk flicka. Han har ett bra arbete som civilingenjör och en liten dotter på 1år. Camila är gift med en brasilianare. De bor i England. Han både studerar på ett universitet och jobbar som frisör, hon jobbar som undersköterska. De har en flicka på 5år och en pojke på 5 månader.

Trots att Milton och Solveig inte har barnhemmet längre vill de ändå hjälpa barn och mammor som har det svårt. Tidigare bodde dessa mammor i skjul, men staden har byggt små hus på ett rum och kök till dessa mammor. En del har 5-6

barn och då har det varit svårt att få plats att sova allihop. Dessa har fått hjälp att bygga ut så att det blivit ett eller två rum till. Om dom sedan får matpaket som innehåller det nödvändigaste och hjälp med skolmaterial kan barnen vara hemma hos sin mamma.

Solveig var ute långa perioder. Första perioden var 5år, sedan blev det 4år, därefter har Solveig varit ute i 3årsperioder.



Matpaket delas ut till några mammor.



En grupp barn som Solveig och Milton arbetar med.



## ***Josip och Ruzica Mogus***



Josip Mogus är född 1932 i en liten by (Stipanovci) i Kroatien f.d. Jugoslavien och växte upp i katolsk familj. Tack vare ”resande” predikanten som besökte deras by då och då, hade Josip tillfälle att lyssna på Evangelium och det dröjde inte länge innan han blev frälst och döpt 1948.

Redan från början brann Josip för spridning utav Evangelium så att han bara vid knappa 17 års ålder ledde den lilla församlingen i deras by fram till 1955.

År 1954 gifte sig Josip med Ruzica som också var frälst och 1956 flyttade de till en annan by (Budimci). I denna by startade de en ny församling och den

församlingen ledde Josip under två års tid. 2år senare 1958 flyttade de till den stora staden Osijek, och där började familjen Mogus växa. Tillsammans fick de fem barn! I Osijek bodde de i 11år och under några år på slutet var Josip en utav pastorerna i församlingen. Eftersom det fanns flera pastorer i församlingen, bestämde sig Josip för att flytta till staden Djakovo bara 3mil därifrån. Där fanns det inte någon pastor. De stannade i Djakovo i 6år. Under hela den perioden var Josip församlingens pastor.

1975 flyttade de vidare, den här gången till en annan del av landet, Bosnien och Hercegovina och staden Mostar. I början av sin tjänst där, fanns det ingen plats att samlas till Gudtjänst så folket samlades hemma hos Josip. Under sin tid i Mostar lyckades Josip med Herrens vilja och hjälp köpa ett stort gammalt hus för ett ändamål, nämligen att renovera detta hus och kunna börja fira Gudtjänster. Invigningen ägde rum 1986.

I april 1992 bröt kriget ut i Bosnien, och i maj 1992 var Josip och Ruzica Mogus tvungna att lämna landet. De kom som flyktingar till Sverige. Under sin vistelse i Sverige 1992-1999 bodde de i Köping och var omtyckta medlemmar i Köpings Pingstförsamling. Josip har också vid flera tillfällen predikat, både i Köping och på andra orter i Sverige. De brukade vittna för sina landsmän och på olika sätt medverka i våra internationella möten på söndagskvällar.

I början på 1999 kände de båda starkt för att återvända till Kroatien. Efter samtal med ledningen i församlingen, återvänder de 1999 till Kroatien som Köpings Pingstförsamlings missionärer.

Köpings Pingstförsamling kan med all rätt känna sig delaktiga samt dela Josip och Ruzicas glädje att fortfarande kunna sprida Guds rike i Kroatien.

## Slutord

Denna presentation av Köpings Pingstförsamlings mission förr och nu har kommit till för att vi inte ska glömma vad våra missionärer gjort och gör. Häftet ger enbart några glimtar ur deras liv och arbete som missionärer. Flera av dem har själva fått skriva ned sin berättelse, andra har intervjuats och från några har berättelsen kommit till genom sammanställning av brev som de skrivit hem till församlingen. Missionär Maj-Britt Karlsson som fått flytta hem till Herren gjorde i början på 80-talet en sammanställning av församlingens missionsarbete. Vissa delar av den har jag använt. Jag är fullt medveten om att detta häfte inte ger full rättvisa åt missionärernas insatser då man skulle kunna skriva minst en bok om var och en av dem. Min förhoppning är dock att den som tar del av innehållet får en bättre bild av församlingens mission. Att han/hon inspireras och att missionen aktualiseras.

Jag vill också tacka alla som ställt upp och gett mig den information som jag behövt. Jag vill även tacka min son Anders Alfredsson som hjälpt mig med layouten.

Siv Alfredsson